

**АРТЪР КОНАН ДОЙЛ
КАК ГУБЕРНАТОРЪТ НА
СЕЙНТ КИТ СЕ ЗАВЪРНА В
РОДИНАТА СИ**

Част 0 от „Пиратът Шарки“

Превод от английски: Виолета Чушкова, 1973

chitanka.info

Когато ожесточената война за испанското наследство завърши с Утрехтския мирен договор, мнозина от притежателите на кораби, наети от враждуващите страни, останаха без работа. Част от тях поеха по мирния, но далеч по-малко доходен път на обикновената търговия, други се присъединиха към риболовната флотилия, а някои отчаяни глави вдигнаха на бизанмачтата знака на пиратите — „Веселия Роджър“ и на свой риск обявиха война на цялото човечество.

С екипажи, набрани от всички националности, те браздяха моретата, като за почистване на кила се укриваха от време на време в някой уединен залив или хвърляха котва в отдалечено пристанище, за да започнат там безкрайни гуляи, смайвайки населението със своята разточителност и всявайки ужас с жестокостта си.

На Кроманделския бряг, край Мадагаскар, в африкански води, а най-вече около Антилите и по американското крайбрежие пиратите се превърнаха в постоянна опасност. Те си позволяваха дързостта да съгласуват своите набези с благоприятните за плаване сезони — през лятото опустошаваха бреговете на Нова Англия, а през зимата се оттегляха на юг, в тропическите ширини.

Страхът от тези пирати бе още по-голям, защото те не се подчиняваха нито на дисциплината, нито на ония задръжки, благодарение на които предшествениците им — пиратите от старото поколение, всявайки страх, пораждаха уважение. Тези клетници не отговаряха пред никого и се разправяха с пленниците си така, както им подсказваше пиянското им настроение. Изблиците на причудливо великодушие се редуваха с периоди на небивала жестокост. Капитанът, попаднал в ръцете на пиратите, понякога биваше освобождаван с целия си товар, ако се окажеше весел сътрапезник в някой чудовищен гуляй, или биваше заставян да седне на масата в собствената си каюта и да получи във вид на ястие посипани със сол и пипер собствените си нос и устни. Само смел моряк се решаваше в тия времена да води кораби из Карибско море.

Такъв именно човек беше Джон Скарору, капитан на „Утринна звезда“, но и той въздъхна с облекчение, когато на сто ярда от оръдията на крепостта Бас Тер чу пляска на спуснатата котва: Сейнт Кит беше крайното пристанище на неговия рейс и рано на другата сутрин бушпритът на кораба му щеше да се завърти по посока на Стара Англия. Дотегнали му бяха вече тези морета, гъмжащи от бандити. От

часа, в който „Утринна звезда“ напусна пристанището на Маракайбо, на южноамериканския бряг, с трюмове, пълни със захар и чер пипер, всяко платно, мярнало се във виолетовия простор на тропическото море, караше капитан Скароу да потръпва. След като бе заобиколил Наветрените острови, в различните пристанища, в които влизаше, навсякъде чуваше истории за насилия и зверства.

Капитан Шарки, собственик на дваветоръдейната пиратска шхуна „Щастливо избавление“, бе преминал по крайбрежието, оставяйки зад себе си ограбени, опожарени кораби и трупове.

За неговите жестоки шеги и непреклонна свирепост се разправяха ужасни истории. От Бахамските острови до континента катраненочерният му кораб с двусмислено название носеше със себе си смърт и още много други неща, по-страшни и от смъртта. Капитан Скароу така се безпокоеше за своя нов, чудесно подреден кораб и за ценния товар, че се отклони на запад, до самия остров Берда, за да бъде по-настрана от обичайните търговски пътища. Дори и тук, в тези спокойни води, той не можа да избяга от зловещите следи, оста вени от капитан Шарки.

Рано една сутрин те намериха сред океана самотна лодка. Единствен на борда ѝ се оказа бълнуващ моряк, който дрезгаво крещеше, когато го качваха на кораба, а в дъното на устата му се виждаше изсъхнал език, подобен на черна сбръчкана гъба. Даваха му вода до насита, добре го хранеха и скоро той стана най-силният и пъргав моряк на целия кораб. Беше от Марбълхед в Нова Англия и се оказа единственият оцелял човек от шхуната, отпратена на дъното от страшния Шарки.

В продължение на седмица Хайръм Евънсън — така му беше името — се носел под тропическото слънце. Шарки заповядал да му хвърлят в лодката накълцаните останки от неговия убит капитан за храна по пътя, но морякът незабавно ги погребал в морската бездна, защото изкушението можело да се окаже по-силно от него. Могъщият му организъм издържал всички изпитания и накрая „Утринна звезда“ го намери в онова безумно състояние, което предшества смъртта. Това не беше лоша находка за капитан Скароу, защото при недостига на хора, моряк като този гигант от Нова Англия беше твърде ценна придобивка. Той се кълнеше, че ще види сметката на капитан Шарки, дори това да му струвало живота.

Сега, когато се намираха под оръдейната закрила на Бас Тер, всички опасности бяха вече зад гърба им; и все пак мисълта за пирата не оставяше Скароу, когато наблюдаваше как лодката на агента бързо се отделя от кея на митницата.

— Бас държа, Морган — обърна се Скароу към първия помощник, — че агентът ще спомене Шарки още в първите сто думи, които ще се отронят от езика му.

— Бива, капитане, ще рискувам един сребърен долар — откликна грубият стар бристолец до него.

Гребците негри подгониха лодката към кораба и чиновникът, който седеше на руля, облечен в снежнобял платнен костюм, скочи на трапа.

— Привет, капитан Скароу! Чухте ли за Шарки?

Капитанът погледна помощника си и се подсмихна.

— Какво е направил? — запита капитан Скароу.

— Направил! Значи вие нищо не сте чули. Той е заловен и седи при нас заключен, тук, в Бас Тер. Миналата сряда го съдиха и утре сутринта ще увисне на бесилото.

Капитанът и помощникът му приветствуваха това съобщение с радостни викове, а след миг виковете им бяха подети от целия екипаж. Дисциплината бе забравена и моряците се стекоха на кърмата, за да чуят с ушите си тази новина. Пръв сред тях беше намереният в морето моряк от Нова Англия. Сияещото му лице бе обърнато към небето — той бе от пуритански род.

— Шарки ще бъде обесен! — крещеше той. — Господин агент, не знаете ли дали не им е нужен палач?

— Назад! — извика помощникът. Оскърбеното му чувство за дисциплина се оказа по-силно от вълнуващата новина. — Ще получите вашия долар, капитан Скароу. Никога досега не съм губил бас с по-леко сърце. А как са хванали този мръсник?

— Много просто. Собствените му другари не могли повече да го търпят. Шарки будел у тях такъв ужас, че решили да се избавят от него. Свалили го на необитаемия остров Литъл Мангъл, южно от Мистерьоса. От там го прибрал един търговски кораб от Портобело и го докарал тук. Мислеха да го изпратят на Ямайка, за да го съдят там, но нашият благочестив губернатор сър Чарлз Ивън не поиска и да чуе за това.

— Шарки е моя плячка — заяви той — и имам право сам да му видя сметката. Ако останете до десет часа заранта, ще видите как Шарки се люлее на бесилката.

— Чудесно би било — съжали капитанът, — но аз и така закъснях. Ще отплавам с вечерния отлив.

— Едва ли можете — решително заяви агентът. — С вас ще тръгне губернаторът.

— Губернаторът?

— Да. Правителството му нареди незабавно да се върне. Бързоходният пощенски кораб, който донесе съобщението, отплава за Виржиния. Казах на сър Чарлз, че вие ще пристигнете преди дъждовния период и той ви очаква.

— Хубава работа! — слиса се капитанът. — Аз съм прост моряк и малко разбирам от губернатори, барони и техните навици. Още не ми се е случвало да бъда в компанията на подобни особи. Но съм готов да служа на крал Джордж и ако губернаторът иска да плава на „Утринна звезда“, то аз ще го закарам до Лондон и ще сторя за него всичко възможно. Той може да се настани в каютата ми. Що се отнася до храната — шест пъти в седмицата ядем задушено осолено говеждо със зеленчуци и сухари или смес от мляно месо и маринована херинга. Но ако нашата кухня не е по вкуса му, нека вземе със себе си готвач.

— Не се тревожете, капитан Скароу — прекъсна го агентът. — Сър Чарлз в момента не е много добре — наскоро имаше пристъп на треска. Така че вероятно ще си седи в каютата през целия път. Доктор Леръс твърди, че нашият губернатор бил на път да предаде богу дух, но предстоящото обесване на Шарки му вдъхвало нови сили. Ала той има тежък характер и вие не бива да се обиждате от грубостите му.

— Може да приказва всичко, което му хрумне, и да прави каквото си ще. Само да не си вре носа, когато управлявам кораба — отвърна капитанът. — Той е губернатор на Сейнт Кит, а аз — на „Утринна звезда“. И с негово разрешение ще отплавам с първия отлив. Аз служа на моя господар също така, както той — на крал Джордж.

— Той едва ли ще успее до довечера. Необходимо му е да уреди цял куп неща по заминаването.

— Тогава утре, с първия отлив.

— Чудесно. Ще изпратя вещите му тази вечер, а той самият ще пристигне рано сутринта, ако, разбира се, успея да го убедя да напусне

Сейнт Кит, без да види как Шарки ще изиграе последния си танц. Нашият губернатор обича заповедите му да се изпълняват мигновено и не е изключено да пристигне на кораба незабавно. Възможно е доктор Леръс да съпровожда сър Чарлз в пътешествието му.

Щом агентът замина, капитанът и помощникът му се заловиха с приготовленията по посрещането на важния пътник. Те освободиха и подредиха най-просторната каюта. Капитан Скарору нареди също да се качат на борда няколко каси плодове и вино, за да разнообрази поне малко скромната моряшка храна.

Надвечер започна да пристига багажът на губернатора — огромни, обковани с желязо, недостъпни за мравките сандъци, тенекиени кутии, държавен образец, и твърде странни по форма калъфи, в които, както можеше да се предположи, се съхраняваха триъгълни шапки или шпаги. По-късно пристигна писмо с герб върху внушителен червен печат, което съобщаваше, че сър Чарлз Ивън засвидетелствува уважението си на капитан Скарору и се надява, ако му позволи здравето, да бъде на борда на кораба рано сутринта, веднага щом изпълни задълженията си.

Губернаторът се оказа точен. Едва червеникавите блясъци на зората започнаха да се прокрадват през сивата мъгла и лодката му наближи кораба. С усилия важната особа бе качена по трапа. Капитан Скарору бе слушал за странностите на губернатора, но съвсем не очакваше да види толкова чудата фигура, която едва креташе по палубата и се опираше на дебел бамбуков бастун. Той носеше перука стил „Рамиле“, цялата в ситни букли, подобно козина на пудел, която така ниско закриваше челото му, че големите зелени очила изглеждаха залепени за нея. Огромният орлов нос, дълъг и тънък, стърчеше далече напред. След прекараната треска губернаторът бе увил гърлото и брадата си с шал; носеше широк, превързан с шнур утринен халат от алена дамаска. Когато вървеше, той виреше високо властния си нос, но по това, как бавно и безпомощно въртеше глава, личеше, че е полусляп. На висок глас, в който се долавяше раздражение, той се обърна към капитана:

- Получихте ли вещите ми?
- Да, сър Чарлз.
- Имате ли вино на борда?
- Наредих да докарат пет каси, сър.

— А тютюн?

— Една бъчвичка тринидатски.

— Играете ли пикет?

— Доста добре, сър.

— Тогава вдигайте котва — и на път.

Духаше свеж, западен вятър, и когато слънцето разкъса сутрешната мъгла, мачтите на „Утринна звезда“ почти не се виждаха от острова. Грохналият губернатор все още креташе по палубата, като се придържаше с ръка о перилата.

— Сега сте на правителствена служба, капитане — мърмореше той. — Уверявам ви, че в Уестминстър броят дните до моето завръщане. Вдигнахте ли всички платна?

— До последния дюйм, сър Чарлз.

— Дръжте ги така, дори и да станат на парчета. Боя се, капитан Скарору, че такъв сляп и болен човек като мен ще се окаже скучна компания за вас в това плаване.

— За мен е чест и удоволствие да се намирам в обществото на ваше превъзходителство — почтително отговори капитанът. — Само ми е мъчно, че зрението ви е в такова лошо състояние. — Да, да, наистина. Това проклето слънце по белите улици на Бас-Тер изгори очите ми.

— Чух, че току-що сте прекарали треска.

— Да, имах пристъп и съм ужасно отпаднал.

— Пригответе каюта и за вашия лекар.

— Не ми говорете за този мошеник! Не бях в състояние да го помръдна от топлото му местенце — той има тук голяма клиентела сред местните търговци. Ала чуйте!

Губернаторът вдигна отрупаната си с пръстени ръка. Далеч зад кърмата се разнесе екотът на оръдеен залп.

— Това е от острова! — учудено извика капитанът. — Може би е сигнал да се върнем?

Губернаторът се разсмя.

— Не чухте ли, че пиратът Шарки трябваше да бъде обесен тази сутрин? Наредих да се даде оръдеен залп в мига, в който този мерзавец ритне за последен път с крака, за да бъде известен, преди да се отправя на път. Това е краят на Шарки.

— Краят на Шарки! — извика капитанът и моряците, скупчили се по палубата, за да погледнат изчезващата виолетова ивица, подхванаха вика му.

Това беше хубаво знамение в началото на плаването и болният губернатор стана видна фигура на борда. Всички разбираха, че само благодарение на него и настояването му за незабавен съд и присъда злодеят не е попаднал на някой продажен съдия и не е успял да се спаси.

По време на обяда сър Чарлз разказа множество истории за покойния пират. Губернаторът бе така приветлив и така умело поддържаше разговор с хора, стоящи много по-ниско от него, че в края на обедата капитанът, помощникът и сър Чарлз запушиха с лули и попейваха червеното си вино като трима стари, добри приятели.

— Как изглеждаше Шарки на подсъдимата скамейка? — заинтересува се капитанът.

— Доста внушително — отзова се губернаторът.

— Чувал съм, че бил уродлив като самия дявол и над всички се надсмивал — забеляза помощникът.

— Да, той бе ужасен човек — потвърди губернаторът.

— Един китобоец от Ню Бедфорд разправяше, че не можел да забрави очите му — каза капитанът. — Били мътносини, с много червени клепачи. Вярно ли е това, сър Чарлз?

— За съжаление, собствените ми очи не ми позволяват да разглеждам чуждите, но си спомням генерал-адютантът да казва, че очите му били тъкмо такива, каквито ги описвате вие, и да добавя, че онези глупаци — съдебните заседатели, не били на себе си, когато той ги гледал. Имат късмет, че е вече мъртъв, защото Шарки никога не забравяше обида и ако някой от тях бе паднал в ръцете му, той щеше да го натъпче със слама и да го прикове на носа на кораба вместо гравюра.

Тази идея така се хареса на губернатора, че той неочаквано избухна в креслив смях, подобен на цвилене. Двата моряци също се смееха, но не чак толкова весело, защото знаеха, че Шарки не е единственият пират, който броди из западните морета, и че подобна съдба може да постигне и тях самите. Отвориха нова бутилка, пийнаха за добър път и не след дълго на губернатора му се прииска да пресуши още една бутилка. Накрая двамата моряци си тръгнаха с въздишка на

облекчение, леко поклащайки се — единият на вахта, а другият в леглото си. Но когато след четири часа помощникът се освободи от вахта и слезе долу, остана поразен от гледката — губернаторът, с перука, очила и халат, невъзмутимо седеше на празната маса, подръпваше от лулата си, а пред него стояха шест празни черни бутилки.

— Паднало ми се е да пия с губернатора на Сейнт Кит, когато той е болен — каза на себе си помощникът, — но пазил ме господ да пия с него, когато е здрав.

„Утринна звезда“ напредваше доста бързо и след три седмици навлезе в Ламанш. От часа, в който немощният губернатор стъпи на борда, той започна да възстановява силите си и на половината път сър Чарлз, ако не се смятат очите му, бе вече напълно здрав. Онези, които рекламират лечебните свойства на виното, биха могли тържествуващо да го посочат за пример, защото той пиянствуваше по цели нощи без прекъсване. Но въпреки това рано сутрин се появяваше на палубата свеж и бодър, оглеждаше наоколо със слабите си очи и разпитваше за такелаж на кораба. Проявяваше голям интерес към корабоводенето. Поради слабото си зрение губернаторът помоли капитана да прикрепи към него онзи матрос от Нова Англия, когото бяха взели от лодката. Той трябваше да съпровожда губернатора, да седи до него, когато играеше карти, и да смята точките, защото без странична помощ сър Чарлз не можеше да различи аса от валето.

Не е чудно, че Евънсън с удоволствие служеше на губернатора: единият от двамата беше жертвата на негодника Шарки, а другият — отмъстител. Личеше си, че на грамадния американец му бе приятно да подкрепя с ръка инвалида, а вечер почтително да стои зад креслото на губернатора и да посочва с дебелия си пръст с изгризан нокът картата, която трябваше да се играе. Трябва да се каже, че когато на хоризонта се появи нос Лизард, джобовете на капитан Скароу и на старшия помощник Морган се бяха доста поизпразнили.

Скоро на кораба се увериха, че всички разкази за избухливостта на сър Чарлз Ивън не дават и най-малка представа за бесния му нрав. При най-малко възражение или противоречие брадата му изскачаше от шала, властният му нос се вирваше още по-високомерно, а бамбуковият бастун свистеше във въздуха. Веднъж той силно хлопна по главата бутналия го случайно корабен дърводелец. Друг път, когато

екипажът започна да негодува от лошата храна и се пуснаха слухове за бунт, губернаторът заяви, че не е нужно да се чака тези кучета да въстанат, а че трябва да ги изпреварят и да избият глупостите из главите им.

— Дайте ми нож! — крещеше той и бълваше люти проклетия. С мъка го удържаха от саморазправа с представителя на екипажа.

Капитан Скароу бе принуден да напомни, че ако в Сейнт Кит губернаторът не отговаря пред никого за действията си, то в открито море убийството си е убийство. Що се отнася до политическите му възгледи, то както се и очакваше, губернаторът бе убеден привърженик на хановерската династия и в пияно състояние се кълнеше, че винаги, когато срещал якобинец, застрелвал го на място. Но независимо от неговото самохвалство и необуздан нрав, той си оставаше добър компаньон, който знаеше безкрайно много вицове и всевъзможни истории, Скароу и Морган никога дотогава не бяха имали по-приятен рейс.

Настъпи последният ден от плаването. Минаваха покрай остров Уайт и отново видяха земя — белите скали Бийчхед. Надвечер корабът попадна в пълно безветрие на миля от Уинчелси, отпред се чернееше нос Данджнес. На следващата заран сър Чарлз щеше да се срещне с кралските министри в Уестминстър. На вахта стоеше боцманът, а тримата приятели за последен път се събраха в каютата на карти. Преданият американец, както и преди, заменяше очите на губернатора. На масата лежеше голяма сума, двамата моряка се стараеха в тази последна вечер да си възвърнат загубите. Изведнъж губернаторът хвърли картите на масата, сграбчи всичките пари и ги напъха в джоба на дългополата си копринена дреха.

— Играта е моя! — заяви той.

— О, сър Чарлз, не така бързо! — възкликна капитан Скароу. — Вие не сте свършили, пък и ние още не сме загубили.

— Лъжете! Да пукнете дано! — изкрещя губернаторът. — Аз ви казвам, че вече свърших и вие загубихте.

Той смъкна перуката и очилата си и под тях се откри високо плешиво чело и подвижни сини очи с червени като на булдог клепачи.

— Сили небесни! — изпищя помощникът. — Та това е Шарки!

Моряците скочиха, но огромният американец, хванал по един пистолет във всяка ръка, опря широкия си гръб на вратата на каютата.

Пътникът също постави пистолет върху разпилените пред него карти и се разсмя с писклив, подобен на цвилене смях.

— Да, уважаеми, капитан Шарки — така ме наричат — каза той. — А това е кресливецът Нед Холоуей — домакин на „Щастливо избавление“. Ние ги сгорещихме здравата и те ни свалиха — мен на пясъчната плитчина Тортуга, а него — в лодка без весла. А вие, палета, бедни доверчиви кутрета, с вода вместо кръв в жилите, се намирате под дулата на нашите пистолети.

— Дали ще стреляте или не — ваша воля! — извика Скароу, като се удари с юмрук в гърдите. Нека това да е последният ми дъх, Шарки, но аз ти казвам, че ти си долен мошеник и негодник и те очакват бесилката и пъкълът.

— Това се казва човек с характер, по душа ми е. Той ще може да умре красиво! — възкликна Шарки. — На кърмата няма никой освен кормчията, така че не хабете въздуха за празни разговори — малко ви остава да го дишате. Нед, готова ли е лодката на кърмата?

— Да, капитане.

— А останалите пробити ли са?

— Всяка точно с по три дупки.

— Тогава време е да се разделим, капитан Скароу. Вие като че ли още не сте дошъл на себе си. Имате ли някаква молба?

— Ти си дявол, самият дявол! — извика капитанът. — Къде е губернаторът на Сейнт Кит?

— За последен път видях негово превъзходителство в леглото му с прерязано гърло. Когато бягах от затвора, разбрах от приятелите, а капитан Шарки има доброжелатели във всяко пристанище, че губернаторът заминава за Европа и при това капитанът на кораба никога не го е виждал. Прехвърлих се при него през верандата и му върнах един малък борч. После пристигнах на вашия кораб, пременен в неговите дрехи и очила, за да скрия предателските си очи. Перчех се пред вас както подобава на губернатор. А сега, Нед, заеми се с тях.

— Помощ! Помощ! Ей, вахтения! — завика помощникът, но грамадният пират замахна, удари го по главата с дръжката на пистолета и той рухна като бик в скотобойна. Скароу се хвърли към вратата, ала пазачът запуши устата му с една ръка, а с другата го подхвана през кръста.

— Напразно се опитвате, капитан Скароу, аз искам да видя как на колене ще ме молите за пощада.

— Аз ще ви видя, преди това... в ада! — викна капитан Скароу, освободил се от дланта, запушила устата му.

— Нед, извий му ръката. Е, как е сега?

— Дори и да я откъснете, няма да застана на колене.

— Я го погъделичкай с върха на ножа!

— Даже и целият да забие...

— Да пукна, но ми се харесва неукротимият му дух — зарева Шарки. — Прибери ножа, Нед. Отървахте кожата си, Скароу. Жалко, че такъв смел човек като вас не е избрал единствената професия, с която храбрецът може да си изкарва хляба. Вас ви очаква необикновена смърт, Скароу, щом сте били в ръцете ми и сте останали жив, за да известите на света за това. Вържете го, Нед.

— Капитане, не може ли да го завържа за печката?

— Какви ги дрънкаш! Печката гори. Остави разбойническите си шеги, Нед Холоуей, или ще ти покажа кой от нас е капитанът.

— Ама не, капитане, аз мислех, че ви се иска да го поопечете — оправдаваше се Нед. — Нима искате да го пуснете жив?

— Вържи го за масата! Макар че нас ни стовариха на Бахамските плитчини, все пак аз съм капитан и ти си длъжен да ме слушаш. Да се задавиш със солена вода, дано, подлецо! Как смееш да възразяваш на заповедите ми?

— Ама не, капитан Шарки, не се ядосвайте — каза домакинът, вдигна Скароу и го постави като дете на масата. С моряшка сръчност той омота с въже ръцете и краката на разпнатия капитан, прекара въжето под масата и запушил устата му с дългия шал, прикривал доскоро брадата на губернатора на Сейнт Кит.

— Е, капитан Скароу, ние с вас се разделяме — каза пиратът. — Ако имах зад гърба си макар и половин дузина чевръсти момчета, щях да взема вашия кораб с товара, но кресливецът Нед не е намерил ни един матрос от вашия екипаж, който да има поне за грош смелост. Тук наблизо се мотаят няколко черупки и ние ще пленим една от тях. Когато капитан Шарки има лодка, той може да плени гемия, когато има гемия, може да плени бригантина, а с бригантина ще завладее тримачтова шхуна, а с шхуна — напълно годен боен кораб. Така че

побързайте за Лондон, докато не съм се върнал да завзема вашата „Утринна звезда“.

Те излязоха от каютата и капитан Скароу чу как в ключалката се превъртя ключ. После, докато се опитваше да се освободи от въжетата, надолу по трапа се разнесе тропот, а след това на юта, където над кърмата висеше лодка. Капитанът все още се въртеше и напругаше, стараяйки се да се освободи, когато до него долетя скриптенето на фаловете и плясъка на водата при спускането на лодката. В неистов бяс той късаше и дърпаше въжетата дотогава, докато най-после се сгромоляса от масата с издрани до кръв китки и глезени. След миг стана, прескочи мъртвия помощник, изкърти с крак вратата и се втурна на палубата.

— Хей! Питърсън, Армитидж, Уилсън — ревеше той. — Грабвайте ножове и пистолети! Спуснете голямата лодка. Пиратът... Шарки... ей там, в онази лодка! Боцмане, свири тревога. Всички на левия борд! Матросите в лодките!

Спуснаха голямата лодка, след нея и по-малката, но в същия миг старши кормчиите и матросите се хвърлиха към фаловете и се покатериха обратно на палубата.

— Лодките са пробити! — крещяха те. — Текат като сито.

Капитанът ругаше свирепо. Надхитриха го. Над главите им блестеше звездно, безоблачно небе, не полъхваше и най-лек ветрец. На лунната светлина се белееха увисналите ненужни платна. В далечината се поклащаше рибарска гемия. Рибарите се бяха скупчили около мрежите.

Съвсем наблизко се гмуркаше и показваше върху вълните носът на малка лодка.

— Може да се каже, че тези рибари вече са мъртъвци — тюхкаше се капитанът. — Момчета, да викнем всички заедно и да ги предупредим за опасността.

Но беше късно.

Лодката се промъкна под бордовата сянка на рибарската гемия. Бързо, един след друг, прозвучаха два пистолетни изстрела, чу се вопъл, още един изстрел — след това — тишина. Рибарите не се виждаха повече. После неочаквано, с първия полъх на вятъра, долетял някъде от бреговете на Съсекс, бушпритът на гемията направи завой, гротплатното се изду и корабчето се отправи към Атлантика.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.